

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie art.83, art.6 ust.1 punkt 4, art.9 ust.1 i 1a, art.12 ust.1, art.13 ust. 2, art.18 ust.3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1442, z późn. zm.), stwierdził, że B. W. jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług której praca jest wykonywana w siedzibie lub miejscu działalności zleceniodawcy podlega u płatnika składek D. K. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresie od 15 września 2003 r. do 31 grudnia 2003 r. oraz , że z wymienionego tytułu miesięczne podstawy wymiaru składek wynoszą:

1) na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne tj. emerytalne, rentowe i wypadkowe:

- za wrzesień 2003 roku – 200 zł,
- za październik 2003 roku – 200 zł
- za listopad 2003 roku – 200 zł
- za grudzień 2003 roku – 200 zł

2) na ubezpieczenie zdrowotne:

- za wrzesień 2003 roku – 167,48 zł,
- za październik 2003 roku – 167,48 zł
- za listopad 2003 roku – 167,48 zł
- za grudzień 2003 roku – 167,48 zł

W uzasadnieniu organ rentowy podkreślił, że z analizy dokumentów zewidencjonowanych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS wynika, że w okresie od 15 września 2003 roku do 31 grudnia 2003 roku B. W. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z pracowniczym kodem tytułu ubezpieczenia. Zgodnie z dokumentami ZUS RCA złożonymi przez płatnika podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu umowy o pracę w miesiącach od września do grudnia 2003 r. wynosiła mniej niż minimalne wynagrodzenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że zgodnie z art. 9 ust.1 i 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych osoby będące pracownikami spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy pod warunkiem, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu zatrudnienia w przeliczeniu na okres miesiąca jest równa co najmniej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę obowiązującemu w danym okresie. W świetle zaś art.18 ust.3 ww. ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców ustala się zgodnie z ust.1, jeżeli w umowie agencyjnej lub zlecenia albo w innej umowie o świadczenie usług do której zgodnie z Kodeksem Cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie. Tym samym z tytułu umowy zlecenia wykonywanej przez B. W. na rzecz płatnika D. K. prowadzącej działalność pod nazwą (...) ustalono następujący schemat podlegania :

- od 15 września 2003 r. do 31 grudnia 2003 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu,
- od 1 stycznia 2004 r. do 27 lutego 2005 r. obowiązkowo ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Zgodnie z §3 ust.7 rozporządzenia Rady Ministrów z 30 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek podstawę wymiaru składek pracownika stanowi przychód faktycznie otrzymany w danym miesiącu lub postawiony do jego dyspozycji.

(decyzja k.9-11 w aktach ZUS)

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik D. K. wniósł o jej uchylenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonej decyzji zarzucił, że

- została ona wydana po upływie 10–ciu lat od daty rzekomego podlegania B. W. ubezpieczeniu z tytułu umowy zlecenia wykonywanej na rzecz (...);
- naruszono art.24 ust.4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych;
- nie wyjaśniono wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla prawidłowego rozpoznania sprawy;
- błędnie ustalono stan faktyczny, który posłużył uznaniu, że obowiązek opłacenia składek został automatycznie przerzucony na D. K. w związku z nie osiągnięciem przez B. W. dochodu ze stosunku pracy;
- naruszono art.83, art.6 ust.1 punkt 4, art.9 ust.1 i 1a, art.12 ust.1, art.13 ust. 2, art.18 ust.3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez ich niewłaściwe zastosowanie oraz naruszono art.751 k.c.

Jak podkreślił pełnomocnik D. K. zaskarżona decyzja została wydana po 10 latach od ustania stosunku zlecenia łączącego D. K. z B. W., a zgodnie z art.751 k.c. roszczenia wynikające ze stosunku zlecenia przedawniają się z upływem 2 lat. Ponadto w dacie podjęcia współpracy, B. W. pozostawała w stosunku pracy, a fakt obniżenia wynagrodzenia nie był znany zleceniodawcy (B. W. nie poinformowała o takiej sytuacji). D. K., w sytuacji wprowadzenia jej w błąd, nie może odpowiadać za zaistniałą sytuację jak również nie miała ona możliwości opłacenia składek za B. W. wbrew jej woli jako zleceniobiorcy. Pełnomocnik D. K. zaznaczył, że zgodnie z art.24 ust.4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należności ulegały przedawnieniu po upływie 5 lat licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Po nowelizacji tj. od dnia 1 stycznia 2003 r. należności przedawniają się z upływem 10-ciu lat.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że z dokumentów zewidencjonowanych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS wynika, że w okresie od 15 września 2003 r. do 27 lutego 2005 r. B. W. była zgłoszona wyłącznie do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu wykonywania umowy zlecenia u płatnika składek (...), a zgodnie z dokumentami ZUS RCA złożonymi przez płatnika SPZOZ GŁOWNO, u którego B. W. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w okresie od września 2003 r. do grudnia 2003 r. podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wyniosły mniej niż minimalne wynagrodzenie. Organ rentowy wyjaśnił, że w spornej decyzji nie określił należności składkowych, a jedynie kwestie podlegania ubezpieczeniu i podstawy wymiaru za sporny okres. Zdaniem organu rentowego zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Zainteresowana B. W. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. W. w okresie od 15 września 2003 roku do 27 lutego 2005 roku wykonywała umowę zlecenia na rzecz D. K. prowadzącej działalność pod nazwą (...) i w tym okresie została zgłoszona wyłącznie do ubezpieczenia zdrowotnego.

(okoliczności bezsporne)

Ze złożonego przez B. W. oświadczenia z dnia 15 września 2003 roku wynika, że była ona wówczas zatrudniona na podstawie umowy o pracę w wymiarze 1/2 etatu w SPZOZ w G. z wynagrodzeniem w wysokości 800 zł brutto.

(oświadczenie B. W. k.40)

Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu wykonywania umowy o pracę przez B. W. na rzecz innego płatnika (SPZOZ w G.) w okresie od września 2003 r. do grudnia 2003 r. wynosiła:

- za wrzesień 2003 r. – 520,03 zł

- za październik 2003 r. – 523,94 zł

- za listopad 2003 r. – 523,94 zł

- za grudzień 2003 r. – 523,94 zł

(dane ubezpieczonego o podstawach wymiaru składek w aktach ZUS)

Wynagrodzenie minimalne w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 31 grudnia 2003 r. wynosiło 800 zł. (okoliczność bezsporna)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i załączonych do akt sprawy. Wskazać należy, że złożone przez pełnomocnika D. K. oświadczenie z dnia 15 września 2003 r. wskazujące, że z tytułu umowy o pracę B. W. osiąga wynagrodzenie w kwocie 800 brutto nie było wystarczającym dowodem mogących podważyć ustalenia organu rentowego w zakresie określenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu wykonywania umowy o pracę przez B. W. na rzecz innego płatnika w okresie od września 2003 r. do grudnia 2003 r. Oprócz wskazanego dokumentu wypełnionego w całości przez B. W. nie przedstawiono bowiem innych dowodów mogących skutecznie podważyć ustalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w tym zakresie (jak wskazywał organ rentowy podstawę wymiaru składek określono na podstawie dokumentów ZUS RCA złożonych przez SPZOZ w G.).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie płatnika D. K. jest nieuzasadnione.

Decyzja o objęciu określonym tytułem ubezpieczenia społecznego, jak również decyzja ustalająca podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne ma charakter decyzji deklaratoryjnej, albowiem stwierdza jedynie zaistnienie stanu prawnego zgodnego z przepisami prawa ubezpieczeń społecznych. Na kształt decyzji dotyczącej ubezpieczenia wpływa tym samym jedynie fakt istnienia bądź nieistnienia tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, a w drugim przypadku – istnienie takiej sytuacji faktycznej, która odpowiada konkretnemu przepisowi regulującemu podstawę wymiaru składki.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.121 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają z zastrzeżeniem art.8 i 9 osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: pracownikami (art.6 ust.1 punkt 1), osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4 (art.6 ust.1 punkt 4).

Stosownie do treści art.4 pkt 2a ww. ustawy płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne jest pracodawca – w stosunku do pracowników i osób odbywających służbę zastępczą oraz jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi. W świetle powyższego składki na ubezpieczenie społeczne za zleceniobiorcę (osobę świadczącą usługi, art.6 ust.1 punkt 4 ww. ustawy) opłaca zleceniodawca.

Zgodnie z treścią art.18 ust.1 i 3 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe zleceniobiorców stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o świadczenie usług, jeżeli w umowie o świadczenie usług określono odpłatność za jej wykonanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie wypadkowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (art.20 ust.1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Podstawą wymiaru składek jest przychód faktycznie otrzymany lub pozostawiony do dyspozycji.

Definicja przychodu została zawarta w art.4 ust.9 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którą przychód stanowią przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Zatem podstawę wymiaru składek stanowią przede wszystkim wynagrodzenie osiągnięte przez pracownika (zleceniobiorcę). W wyroku z dnia 4 lutego 2013 roku (I UK 484/12, Legalis nr 669010) Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż podstawę wymiaru składek o której mowa w art.9 ust.1a ww. ustawy stanowi wynagrodzenie za pracę wynikające z treści stosunku pracy. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wskazał, iż „wykładnia systemowa, funkcjonalna i celowościowa art.9 ust.1a ww. ustawy prowadzi do wniosku, że pojęcie „podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe użyte w art.9 ust.1a ww. ustawy należy rozumieć jako wynagrodzenie za pracę wynikające z treści stosunku pracy, a nie jako przychód zdefiniowany w art.4 punkt 9 tej ustawy.”

Natomiast zgodnie z treścią art.23 ust.1 obowiązującej w spornym okresie ustawy z dnia 23 stycznia 2003 roku o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz.U. nr 45, poz.391) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia (art.9 ust.1 punkt 1 lit. e), stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób (...). W przypadku gdy ubezpieczony uzyskuje przychody z więcej niż jednego tytułu do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego, składka na ubezpieczenie zdrowotne opłacana jest z każdego z tych tytułów odrębnie (art.24 ust.1 ww. ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia). Zgodnie z treścią art.27 ust.4. ww. ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia za osobę wykonującą pracę na podstawie umowy zlecenia (...) składkę jako płatnik oblicza, pobiera z dochodu ubezpieczonego i odprowadza zamawiający.

Należy też wskazać, iż jeżeli jedna osoba wykonuje kilka rodzajów działalności, z którymi wiąże się obowiązek ubezpieczenia społecznego mamy do czynienia ze zbiegiem tytułów do ubezpieczenia uregulowanym w art.9 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W takich sytuacjach ustawodawca z reguły wskazuje, który z tytułów ma pierwszeństwo, czyli z którego z tych tytułów podlega się ubezpieczeniu z wyłączeniem obowiązku pozostałych tytułów. Zbieg obowiązku ubezpieczenia dotyczy tylko obowiązku ubezpieczenia emerytalnego i rentowego. Oba te ryzyka mają bowiem charakter ogólny, niezależny od konkretnego tytułu do ubezpieczenia. Ubezpieczonemu wystarczy zatem posiadanie jednego tytułu do ubezpieczenia, aby dane ryzyko było chronione. Ustawodawca w art.9 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podzielił tytuły do ubezpieczenia na dwie grupy: na te które bezwzględnie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia i nie mogą być z niego zwolnione (np. stosunek pracy) i pozostałe tytuły, które mogą być zwolnione z tego obowiązku. Jeżeli zbiegają się ze sobą tytuły „bezwzględne” obowiązek ubezpieczenia dotyczy każdego z nich, natomiast jeżeli zbieg dotyczy tytułu „bezwzględnego” z tytułem „ogólnym” obowiązkowi ubezpieczenia jest tylko tytuł „bezwzględny”. Wyjątek od tej reguły wynika z art.9 ust.1a ww. ustawy zgodnie z treścią którego ubezpieczeni wymienieni w ust.1 (m.in. pracownicy), których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w art.18 ust.4 pkt 5a, podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust.1b i art. 16 ust. 10a.

Reguła ta nie ma zatem zastosowania do zbiegu stosunku pracy z wykonywaniem umowy zlecenia w przypadku tych ubezpieczonych, których podstawa wymiaru składki z tytułu np. umowy o pracę jest niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę (ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym

wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. nr 200, poz.1679). Osoby te podlegają obowiązkowi ubezpieczenia z posiadanych tytułów ogólnych (np. z umowy zlecenia) ex lege. Dochodzi więc do rozszerzenia obowiązku ubezpieczenia.

Przeprowadzone postępowanie wykazało, że B. W. wykonując umowy zlecenia na rzecz płatnika D. K. (...) została zgłoszona jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego, gdyż z jej oświadczenia wynikało, że osiąga dochody w wysokości minimalnego wynagrodzenia. Niemniej jednak w trakcie wykonywania umowy zlecenia na rzecz (...) w okresie od 15 września 2003 roku do 31 grudnia 2003 roku z tytułu umowy o pracę wykonywanej na rzecz SP ZOZ w G. nie osiągała minimalnego wynagrodzenia.

Dodać także należy, że zgodnie z art.17 ust.1 ww. ustawy systemie ubezpieczeń społecznych to na płatnikach składek ciąży obowiązek obliczenia, rozliczenia oraz przekazania należnych składek za ubezpieczonych. Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym powstaje z mocy samego prawa (ex lege) w razie ziszczenia się ustawowych przesłanek tego obowiązku. Powstaje on niezależnie od winy płatnika składek, czy też jego przekonania o innym stanie rzeczy, nawet przekonania usprawiedliwionego.

Ponadto należy wskazać, że przewidziany w art.36 ust.2 ww. ustawy obowiązek zgłoszenia ubezpieczonego do ubezpieczeń społecznych istnieje niezależnie od prawdziwości oświadczenia zleceniobiorcy co do posiadania ubezpieczenia z innych tytułów. Obowiązek ten ma charakter bezwzględny, co oznacza to, że strony stosunku ubezpieczenia nie mogą go modyfikować wedle własnego uznania i potrzeb. W związku z powyższym na skarżące jako płatniku ciążył szczególny obowiązek zbadania czy zainteresowana faktycznie posiadała tytuł ubezpieczenia, mogący być podstawą zwolnienia z obowiązku objęcia ubezpieczeniem z tytułu umów zlecenia, niezależnie od treści oświadczenia, jakie jej złożyła. Złożone przez zainteresowaną oświadczenie, nie korzysta z domniemania prawdziwości faktów w tym oświadczeniu stwierdzonych. D. K. jako profesjonalny podmiot prowadzący działalność gospodarczą winna kierować się zasadą umiarkowanego zaufania do swoich zleceniobiorców i poddać weryfikacji oświadczenia składane przez osobę, z którą zawiera umowę zlecenia.

Płatnik nie może zwolnić się z obowiązku zapłaty składek wskazując, iż nie uzyskał informacji co do wysokości przychodów z innych tytułów. Nie ma też żadnego znaczenia dla powstania obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym chwila w której płatnik składek dowiedział się o swoich obowiązkach w tym zakresie.

W odniesieniu zaś do podnoszonego w odwołaniu od decyzji dotyczącej zarzutu, że postępowanie co do podlegania ubezpieczeniom społecznym przez B. W. z tytułu wykonywania na rzecz D. K. umowy zlecenia jest bezprzedmiotowe z uwagi na przedawnienie zobowiązań składkowych, wskazać należy, że stanowisko skarżącej jest nieuzasadnione. Decyzja dotycząca B. W. odnosi się do kwestii podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym i wysokości podstawy wymiaru składek, a nie zaś ustalenia zobowiązań składkowych. Czym innym jest bowiem kwestia ustalenia podlegania ubezpieczeniom społecznym i określenie podstawy wymiaru składek, a czym innym jest kwestia ustalenia wysokości zobowiązania płatnika z tytułu nieopłaconych składek. Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym (o charakterze niepieniężnym) nigdy nie ulega przedawnieniu. Natomiast obowiązek opłacania składek (o charakterze pieniężnym) już tak, co wynika wprost z przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przedawnienie w opłacaniu składek ma zaś ten skutek, że zobowiązanie składkowe wygasa, a więc składki, które do momentu upływu okresu przedawnienia nie zostały w rzeczywistości opłacone, po upływie tego okresu już nie będą mogły być zapłacone. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 lipca 2013 roku (III AUa 1688/12, Lex nr 1372292) zgodnie z którym Zakład Ubezpieczeń Społecznych w ramach uprawnień wynikających z art.83 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może wydać decyzję ustalającą prawidłowe podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w każdym czasie, a prawo do wydania takiej decyzji nie ulega przedawnieniu, temu bowiem (zgodnie z art. 24 ust.4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) podlegają jedynie należności z tytułu składek. Także Sąd Najwyższy udzielając odpowiedzi na pytanie „czy dopuszczalne jest ustalenie w drodze decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych podlegania ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu osoby wykonującej pracę na podstawie umowy zlecenia, w sytuacji, gdy składki na te ubezpieczenia uległy przedawnieniu przed wydaniem decyzji w tym przedmiocie?” podjął w dniu 9 czerwca 2016 roku (III UZP 8/16) uchwałę, następującej treści: „Dopuszczalne jest ustalenie w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych podlegania

ubezpieceniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu osoby wykonującej pracę na podstawie umowy zlecenia w sytuacji, gdy należności z tytułu składek na te ubezpieczenia uległy przedawnieniu przed wydaniem decyzji”.

Skoro decyzja dotycząca B. W. nie określiła należności jakie powinien opłacić płatnik to zarzut przedawnienia nie może zostać wzięty pod uwagę, bowiem przedawnienie składek na ubezpieczenia społeczne nie stanowi przeszkody w wydaniu przez organ rentowy decyzji stwierdzającej podleganie ubezpieczeniom społecznym w okresach, za które przedawnione składki nie zostały (i już nie zostaną) opłacone.

Jak wynika, z ustaleń Sądu w okresie od 15 września 2003 r. do 31 grudnia 2003 r. B. W. z tytułu zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę nie osiągała wynagrodzenia w kwocie minimalnej i podlegała zatem w tym okresie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia świadczonej przez nią na rzecz D. K.. Organ rentowy prawidłowo wyliczył podstawę wymiaru składek ubezpieczonej za okres od września 2003 r. do grudnia 2003 r. określając jej wysokość miesięczną na kwotę 200 zł. Natomiast podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne w każdym ze wskazanych powyżej miesięcy wyniosła 167,48 zł.

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującej.

29 czerwca 2016 roku